

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **S. E.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č.j. OAM-775/ZA-ZA12-VL13-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023 č.j. OAM-775/ZA-ZA12-VL13-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 11. 6. 2023 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že dříve pobýval na území X, odkud se přesunul do České republiky z důvodu X. K podání žádosti o mezinárodní ochranu ho vedly humanitární důvody, konkrétně nepříznivá ekonomická situace v domovském státě, a možnost uplatnění na českém pracovním trhu.
3. Dále ho k podání žádosti vedla skutečnost, že došlo ke střetu s policií domovského státu, kvůli kterému se domnívá, že by mohl být pronásledován. Žalobce se zúčastnil v domovském státě rvačky s policistou v civilu, kterému X, přičemž nevěděl, že se jedná o policistu. Žalobce má za to, že navzdory dobrému úmyslu může být perzekuován. Žalobce se dále v řízení pochvalně vyjádřil o České republice se záměrem zde setrvat.
4. Žalobce stavěl svoji žalobní argumentaci na možném pronásledování z důvodu útoku na veřejného činitele, o kterém mu je známo, že je vysoce postaveným policistou. Žalobce nedůvěřuje policejním orgánům domovského státu, že by mohly případnou vinu žalobce nestranně posoudit. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný pokládá uzbeckou policii za průměrně fungující organizaci, která je schopna přijmout a vypořádat případné podání žalobce, ale nezaobírá se problematikou existence či chodu policejní inspekce. Argumentoval tím, že se nemůže s úspěchem dovolávat ochrany u tamní policie, která sympatizuje s osobou, kterou napadl, podklady v řízení proto měly odpovědět na otázku, zda domovský stát žalobce disponuje inspekčním orgánem garantujícím řádný chod policejního orgánu, který je schopný vyšetřit a postihnout protiprávní jednání policistů. V tomto kontextu žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a podklady pro vydání rozhodnutí za nedostatečné.
5. Žalobce dále uvedl, že se žalovaný meritorně nezabýval důvody pro udělení humanitárního azylu, které žalobce předložil, neposoudil ekonomickou situaci v domovském státě žalobce, možnosti na trhu práce, možnosti obživy žalobce a bezvýchodnost žalobcovy situace.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na které odkázal a které považoval za vyčerpávající.
8. Uvedl, že mu není zcela zřejmé, o kterou formu mezinárodní ochrany s výjimkou neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce žádal. Žalovaný se domníval, že žalobce nerozporuje neudělení azylu z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože žalobce nikdy nebyl členem politické strany, nebyl politicky aktivní a nezmínil jakékoli potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný rovněž neshledal důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy odůvodněnou obavu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Žalovaný uvedl, že žalobce nezmínil diskriminaci své osoby za dobu pobytu ve své vlasti zapříčiněnou důvody uvedenými v § 12 písm. b) zákona o azylu a neuvedl konkrétní problémy s uzbeckými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žadatelem tvrzenou snahu o získání finančních prostředků nelze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný k žalobcem zmíněnému vyhrožování jeho osobě jistým mužem, kterého jako policistu v civilu odtrhl od jiného muže, když se prali, uvádí, že se podle tvrzení žalobce jednalo o nevhodné chování zmíněného muže jako

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soukromé osoby, nikoli jako představitele státních orgánů Uzbekistánu, proto nelze jednání zmíněného muže vůči žalobci vyhodnotit jako pronásledování.

9. Žalovaný citoval ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, dle kterého se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalovaný v případě žalobce nezjistil žádné okolnosti, které by takové skutečnosti prokazovaly či reálně naznačovaly. Podle žalovaného měl žalobce nejdříve využít prostředky vnitrostátní ochrany, odkázal na Informaci MZV ČR č. j. 109131/2022-LPTP ze dne 16. 5. 2022, podle které je možné v Uzbekistánu podat stížnost v případě nečinnosti policie či stížnost proti jejímu postupu. Žalovaný dále uvedl, že možnou hrozbu ze strany zmiňovaného muže považuje za ničím neodůvodněné spekulace žalobce, přičemž žalobce během pohovoru uvedl, že až si vydělá dostatek peněz, do Uzbekistánu se vrátí a zmíněného muže se obávat nebude.
10. Žalovaný upozornil na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, protože ji žalobce podal až po více než ročním neoprávněném pobytu na území ČR, ačkoli mu v jejím podání objektivně nic nebránilo.
11. Žalovaný k otázce humanitárního azylu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se jedná o situace, na které nedopadají ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo „nehumánní“ azyl neposkytnout, přičemž míra volnosti rozhodování správních orgánů je omezena zákazem libovůle. Jde o otázku správního uvážení, přezkum správního rozhodnutí soudem se omezuje na to, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.
12. Žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 11. 6. 2023 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 14. 6. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, není členem žádné politické strany a nikdy nebyl politicky aktivní, je X, má X, X žije v Uzbekistánu. Uvedl, že ze své vlasti dne X odcestoval do X, odkud dne 10. 3. 2022 odjel do X z důvodu X. Ve X zůstal jeden den, následně byl dva dny v Německu a od 13. 2. 2022 je v České republice. Uvedl, že na X měl povolení k zaměstnání, o udělení mezinárodní ochrany dříve nežádal, je nyní zdravý, k důvodům žádosti uvedl, že se mu v České republice líbí a že v Uzbekistánu v roce 2021 viděl rvačku, do které zasáhl, přičemž se rvačky účastnil policista v civilu, který si X a který si následně zjistil žalobcovo telefonní číslo a volal mu, že bude mít problémy.
14. Při pohovoru dne 14. 6. 2023 žalobce uvedl, že do náhodné účasti ve rvačce jiné problémy v Uzbekistánu neměl. Podle svého tvrzení viděl, jak se dva lidé perou v blízkosti tržiště, nelíbilo se mu to, tak do rvačky zasáhl a oddělil její účastníky. Poté jeden z nich žalobci sdělil, že je policistou a že bude mít problémy. Dotyčný muž žalobci dvakrát telefonoval s tím, že brzy bude mít problém. Žalobce se domnívá, že dotyčný muž zjistil jeho telefonní číslo od lidí, kteří ho znali. Žalobce měl obavy, že kdyby mezi ním a dotyčným mužem došlo ke konfliktu, nemusel by se ovládnout a udeřil by ho tak, že by dotyčný nemusel přežít, proto preventivně odcestoval z Uzbekistánu. Žalobce se také Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dotyčného muže obával z důvodu, že působil zámožně. Žalobce uvádí, že kromě tohoto incidentu by neměl důvod opustit Uzbekistán. Žalobce v minulosti dvakrát pracoval v Rusku kvůli vyššímu výdělku a kamarádi mu poradili, aby jel pracovat na X, po příjezdu do České republiky pracoval na stavbách, jeho známý mu poradil, aby při případné kontrole dokladů žádal o azyl. Žalobce se plánuje vrátit do Uzbekistánu, až vydělá dostatek peněz na X. Pro tento případ se ale dotyčného muže z rvačky neobává, protože má známého sportovce, který je schopný jeho problém vyřešit. Žalobce nechtěl na podporu svých tvrzení doložit žádné dokumenty a k zápisu otázek a odpovědí do protokolu neměl námitek.

15. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v Uzbekistánu: Informace MZV ČR, č. j. 135612/2022-LPTP – Uzbekistán – Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti, registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, žádost o azyl v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 9. 1. 2023; Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 3. 3. 2023; Informace Centra informací o zemích původu a analýzu v oblasti migrace (Lifos) švédské Migrační rady – Uzbekistán ze dne 14. 12. 2020; Informace MZV ČR, č. j. 109131/2022-LPTP – Uzbekistán – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana ze dne 16. 5. 2022.
16. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 14. 9. 2023, žalovaný zde podrobně rekapituloval všechna tvrzení žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože není členem politické strany, není politicky aktivní a neměl v domovské zemi potíže s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný nemohl přiznat azyl ani z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, protože nebyl naplněn žádný z taxativně vymezených důvodů pronásledování. Uvedl, že žalobcova snaha vydělat si finanční prostředky v zahraničí nespadá mezi důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný upozornil na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalobce před podáním žádosti více než rok neoprávněně pobýval na území České republiky, v podání žádosti mu přitom nebránily objektivní překážky. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je azyl specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný hodnotil střet s policistou v civilu tak, že se jednalo o nevhodné chování dotyčného muže jako soukromé osoby a nikoli jako představitele státních orgánů Uzbekistánu, nejednalo se tak o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, dále poukázal na to, že žalobce měl nejprve využít všechny prostředky vnitrostátní ochrany, měl možnost obrátit se na státní orgány své vlasti o pomoc, což však neučinil a situaci vyřešil vycestováním z vlasti. Žalovaný zjistil, že v Uzbekistánu je možnost podat stížnost v případě nečinnosti policie či stížnost proti jejich postupu, což dokládá Informace MZV ČR, č. j. 109131/2022-LPTP ze dne 16. 5. 2022, dle které je uzbecká policie průměrně fungující vnitrostátní ochranný prostředek hájení práv občanů, policie je schopna přijmout opatření v případě, že se na ně obrátí občan s obavou z ohrožení nebo v přímém ohrožení od soukromých osob, dle zákona o stížnostech občanů je možné podat na příslušníky ozbrojených sil stížnost, a to proti jejich nečinnosti nebo nezákonnému postupu, ačkoli tento systém nefunguje bezchybně. Žalovaný tvrzení žalobce o dotyčném muži považoval za neodůvodněné spekulace, sám žalobce navíc uvedl, že až bude mít vyděláno dost peněz, do domovského státu se vrátí, kamarád mu řekl, že vyřeší problém s tím mužem. Sdělení žalobce, že musel opustit X z důvodu X, nelze podřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se žalobce jako občan Uzbekistánu může vrátit do svého domovského státu. Žalovaný z výše uvedených důvodů neshledal splnění podmínek podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azylovému žalobci neudělil. Žalovaný nezjistil ani důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, posoudil rodinné vazby žalobce, které X, jeho věk, zdravotní stav a schopnost zajistit si prostředky prací, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Uzbeký právní řád neumožňuje udělit trest smrti, proto není naplněn důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále shledal, že žalobci reálně nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení ani trest podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mu po návratu do domovského státu hrozila vážná újma ze strany uzbeckých státních orgánů, žalobce Uzbekistán opustil legálně, nebyl trestně stíhán, podle svého tvrzení neměl problémy s tamními státními orgány a nelze předpokládat, že by byl po svém návratu do domovského státu postihován za svůj pobyt v zahraničí. Žalovanému bylo známo, že v Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, proto nebyl naplněn ani důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nepovažoval v rozporu s mezinárodními závazky ani vycestování žalobce podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azylovému cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem bylo jeho zapojení do rvačky, které se účastnil i policista v civilu, tento následně vyhrožoval žalobci, že bude mít problémy. Jak žalovaný správně uvedl v napadeném rozhodnutí, takový důvod nemůže naplnit podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť toto jednání nebylo motivováno žádným z taxativně vymezených důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
21. V daném kontextu je rovněž podstatné, že žalobcem označený policista během incidentu i poté vystupoval jako soukromá osoba, nevystupoval jako zástupce státu, ani výhrůžky vůči žalobci nespojoval se svým postavením policisty. Přitom, o pronásledování by se jednalo pouze v případě, kdy by jeho původcem byl stát, nebo eventuálně soukromá osoba v případě, kdy by selhala ochrana ze strany státu nebo nebyla dostupná. Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní soud setrvale judikuje, že pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu může být rovněž nestátní původce (soukromá osoba), v těchto případech se však žadatel musí obrátit se žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout, k tomu srov. rozhodnutí č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, č.j. 6 Azs 479/2004 – 41, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, či č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS. „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpát všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalobce však žádné možnosti vnitrostátní ochrany před jednáním dotyčného muže nevyužil, ani se o to nepokusil, proto nelze konstatovat, že selhala ochrana ze strany státu; žalovaný tuto úvahu v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl. K tomu je třeba též doplnit, že žalobce uváděl, že plánuje návrat do Uzbekistánu, jakmile bude mít dostatek peněžních prostředků, a pro tento případ se dotyčného muže již neobává, přičemž žalobce má podle svých slov známého sportovce, který je schopen jeho problém vyřešit.

22. Dále je podstatné uvést, že žalovaný se dostatečně zabýval i možnými prostředky vnitrostátní ochrany, a to na podkladě Informace MZV ČR, č. j. 109131/2022-LPTP ze dne 16. 5. 2022, která je součástí spisu a jejímž předmětem je činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů a činnost úřadu ombudsmana. Z této informace zjistil, že žalobce má v případě problémů se soukromými osobami možnost obrátit se na policii, která je schopna přijmout opatření v případě, že se na ně obrátí občan s obavou z ohrožení nebo v přímém ohrožení od soukromých osob. Rovněž zjistil, že dle zákona o stížnostech občanů je možné podat na příslušníky ozbrojených sil stížnost, a to proti jejich nečinnosti nebo nezákonnému postupu. Z toho plyne, že žalobce měl možnost ochrany i pro případ, že by policie byla nečinná nebo postupovala nezákonně. V posuzovaném případě bylo uvedení takových prostředků ochrany zcela dostačující, když dotyčný muž (policista) vůči žalobci nevystupoval z titulu svého mocenského postavení jako úřední osoby, žalobce jej v řízení označoval pouze obecně jako policistu (nikoli tedy jako vysoce postaveného policistu, jak tvrdil až v žalobě), jeho jednání vůči žalobci ani nedosahovalo nijak vysoké intenzity, přičemž žalobce se vůbec nepokusil jakékoli možnosti ochrany v zemi původu využít a rovnou vycestoval ze země. Nebylo tudíž důvodné, aby žalovaný zkoumal další úrovně ochrany proti případnému protiprávnímu jednání policie. Jak plyne z výše uvedeného, žalovaný zcela přezkoumatelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jeho odůvodnění je v souladu se zákonem i příslušnou judikaturou.

23. Soud konstatuje, že žalobce teprve v žalobě uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal i z humanitárních důvodů, konkrétně z důvodu nepříznivé ekonomické situace v Uzbekistánu a možnosti pracovního uplatnění v České republice. Ve správním řízení žalobce zdůvodnil žádost o mezinárodní ochranu pouze tím, že se mu v České republice líbí a že se v Uzbekistánu zúčastnil rvačky s policistou, nepříznivou ekonomickou situací v Uzbekistánu jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany během správního řízení vůbec nezmiňoval, vyjádřil se pouze tak, že v Uzbekistánu práce byla, ale jezdil pracovat do Ruska, kde měl vyšší výdělků, a přátelé mu doporučovali práci na X. Dále uváděl, že X žijí v domě v Uzbekistánu, který vlastní X.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

24. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
25. Z judikatury NSS tak vyplývá, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, a je koncipován jako dobrodinný státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31).
26. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, poukázal na to, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a je schopný zajistit si peněžní prostředky prací, rodinné vazby má X, žalobce se ani udělení humanitárního azylu nedomáhal, žalovaný v průběhu řízení nezjistil žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné a souhlasí se žalovaným, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
27. Co se týká nepříznivé ekonomické situace v Uzbekistánu a možnosti pracovních příležitostí v České republice, lze poukázat též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60: „institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“ Dále lze uvést, že azyl je „institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47), a tudíž snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, usnesení NSS ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 - 26, a ze dne 22. 9. 2023, č. j. 8 Azs 144/2023 - 28).

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.